

Preu
de subscripció:
2'50 ptes. l'any
Un número:
10 cts.

EMPORION

PERIÒDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració:
**Ateneu
Montgrí**

Any I

TORROELLA DE MONTGRÍ 21 de Novembre de 1915

Núm. 22

ELECCIONS MUNICIPALS

COMENTARI

En la nostra passada edició, ens referíem al esforç que havia fet l'opinió més sensata i més allunyada de la política de Torroella, buscant una fórmula de concòrdia a fi d'arribar amb una perfecta harmonia a formar una candidatura administrativa a base d'un programa concret i pràctic, que compregués les solucions als problemes més capdals i necessaris.

Aquest intent, insinuava en aquella ocasió un entranyable amic, era un pas decisiu per a foragitar de casa nostra l'esperit de banderí, per a matar els personalismes, i per a donar an el còs maltal del poble torroellenc, una injecció prou vigorosa, que hagués tingut la virtualitat de comunicar-li una vida més intensa i més sòlida.

Fracassats els propòsits que guiaven an aquell estolt de bons torroellencs, la lluita electoral amenaçava a ser la de sempre, amb tot el seu apassionament i amb tota la seva esterilitat.

Per un cantó el partit republicà havia anunciat la seva decisió de lluitar, i davant d'això eren molts els que creien que 's feia imprescindible la sortida d'una altra candidatura.

Els elements iniciadors i propulsors de l'*unió electoral* a que avans ens referíem i en especial els que com l'amic que suscribia l'article «Per la salvació de Torroella», representaven una opinió més genuïna d'independència política local, i rera el que seguia l'estolt més lluit de la joventut torroellenca se desentengué de la nova candidatura que 's projectava, per la raó de que ells si intervingien en la vida política de Torroella, era per a esborrar passades diferències i agermanar a tots els veïns amb el comú denominador de *torroellencs per sobre de tot i prou*, que era el millor lema de actuació per arribar a la definitiva deslliuració de nostra vila.

D'aquesta manera els iniciadors de l'*unió electoral*, els nostres companys i amics, que havien dit que l'unió allunyava l'esperit polític local, sostenien i demostraven el seu criteri obrant en conseqüència donaven la millor prova de sinceritat i d'independència; sinceritat, independència, que convindria tingués present la vila entera de Torroella per a formar opinió, i que nosaltres ens

complauem en recollir per a tributar an els que tant noblement obraren, un elogi calurós i entusiasta.

Així les coses, s'apropava el dia 14, i molts dels que hagueren vist amb gust l'*unió electoral* i que per arribar a ella havien prestat el seu més decidit apoiament, cregueren de necessitat la formació d'una candidatura, que representant d'una gran part de l'opinió de Torroella, lliurés batalla amb la candidatura republicana.

De la reunió d'aquests elements, en nasqué una candidatura qual característica principal fou la de ser lo menys política possible, perquè anava integrada pels noms d'alguns companys nostres, qual joventut els havia lliurat de significar-se en cap dels grans polítics que fins aleshores havien lluitat a Torroella. A més hi havia també algun altre nom que mai s'havia senyalat per la seva intervenció en aquelles lluites i qual integritat era la millor garantia de que en lo successiu allunyaria de si els partidismes i faria única i exclusivament *política torroellenca i per Torroella*.

No forem sincers si no declaréssim, que el triomf d'aquests noms ens ha complascut. Al cap i al fi, son ells companys nostres, que cada dia col·laboren en els treballs que per la cultura de Torroella, que per la l'esperitualitat de Torroella, nosaltres portem a terme. Al cap i al fi tots ells son amics nostres volguéssim, qual patriotisme ens es ben conegut i qual integritat es una veritable esperança per a l'hora definitiva en que s'intenti l'esforç suprem.

Pro també amb la mateixa sinceritat que presideix l'anterior manifestació, ens interessa fer davant de tot el poble, una rectificació del sentir dels que creuen que l'«Ateneu Montgrí» ha tingut una intervenció en la passada lluita electoral, pel fet de que tres dels que anaven en candidatura eren companys i amics nostres.

Solemnement fem constar, que l'*Ateneu Montgrí* no hi ha tingut la més petita intervenció; car es un fet que ningú deuria ignorar que la candidatura en qüestió, fou obra del agrupament d'una gran part de l'opinió torroellenca i dintre el que hi figuraven persones representants de totes les opinions i en conseqüència eminentment popular i independent.

Després d'això, reprenent el lema comú de *torroellencs per sobre de tot i prou*, amics i enemics, els que hagin lluitat i els que no, oblidant passades diferències, apleguem-nos sota els plecs de la ban-

dera de Torroella, i tots junts, car al fi som germans, colaborem a l'obra de la deslliuració, del ressorgiment de nostra vil·la, que necessita del amor de tots els fills, per curar-se de les ferides i per a fer front a les seves necessitats; ferides i necessitats que l'hi há ocasionat la *desunió i la desídia* de molts dels seus fills.

■ ■ ■ ■ ■

FILOSOFÍES

DE CATALANISME

Alguns amics, segurament, s'haurán estranyat de que mai no hagi parlat de qüestions fonamentals de Catalanisme: llengua catalana, aspiracions autonomistes etc. Mes, en aqueixa omisió, natural i espontànea, no hi descobrixi ningú manca de conviccions profundes i arrelades, ganes d'aparentar neutral. Es més aviat una consideració als llegidors. Als meus llegidors, més que més. Les meves Filosofies, no son per als idiotes; no son tampoc per als ignorants de solemnitat. Suposen la previa lectura d'un Catecisme de quinze céntims; suposen al menys un pressentiment del Compendi de la Doctrina Catalanista de l'Enric Prat de la Riba i den Pere Montanyola, que te de costar uns quinze o vint céntims. Formen—perdonéu l'immodestia en el parlar—com una secció selecta, endreçada sobre tot als qui tenen terreny a la Lluna.

I aixís, encara que aixó aparegui paradoxal, escric per als que posseïxen certa dossi de sentit comú. No m'entretinc en combatre extravagancies dels qui no volen creure en Deu, dels qui no 'l senten o no 'l volen sentir, palpitant en llur vida i en tot ço que 'ls rodeja. No escric tampoc pels qui pensen en català, i per mor de semblar fins o entendidos, escriuen i parlen en una llengua que ells entenen ser la castellana, sempre que poden arrapar-s'hi. No escric per als catalans que no estimin un xic Catalunya la positivista, Catalunya la ideal: la Catalunya de les botigues, dels antics gremis, del almogàvers, de la Solidaritat, de les Zones neutrals, dels versos i discursos.

No soc partidista. Aixís, en veritat, em presento als llegidors. Però aquesta pretensió té certs límits. L'imparcialitat, l'antipartidisme, segons com s'entenen, son sinònims de cobardia, d'anèmia intel·lectual. Ni jo ni 'ls meus llegidors sabríem ser tant faltats de cor i d'enteniment, per a no estimar a nostres llars, a nostres llars, a nostra patria, a nostra llengua, a nostre dret. En aquest sentit, imparcials i tot, ens trobem catalanistes. Com devèm també

trobar-nos afectes a la gran veritat de sentit comú, d'ordre filosòfic, d'ordre relligiós, a la universal creença i amor d'un sol i inefable Deu. En aqueixos sentits, la neutralitat constituiria o una falta de valor i de bon seny en voler amagar unes nobles conviccions, fecondes i edificants ja en el sol fet de professar-se palesament, o una manca d'enteniment per conèixer les veritats fonamentalíssimes o de sana voluntat per adherir-s'hi amorosament.

En aqueixes filosofies, jo no dec suposar a mos llegidors precisament jaumins o regionalistes, datistes o maurins, republicans o monàrquics. Dec suposar-los sabedors de llegir i de escriure. I dec suposar-los homes; o al menys amb tendències conscients cap a l'humanitat.

Dec i puc suposar-ho, perquè an aquí amb el diari, be deuen arribar-hi ademés de les informacions sobre les victòries del "Gallo", una notícia lleugera dels progressos d'Europa. I sense les tendències del mon d'avui que pensa, a casa, a Catalunya ja'n tenien amagatzemades unes miques d'aquestes esperituals amors de que us parlo.

LUCIANUS

■ ■ ■ ■ ■

COSES DE CASA

EL PASSEIG DE L'IGLESIA

Sentem-nos en el banc forá de l'Església.

El Sol cau roent sobre l'ample passeig que fins ahir ombrejaren les cloròtiques acacies.

Com si el veïnatge del temple s'imposés reculliment, tot calla en aquesta tarda calurosa, menys uns pardalots amics d'irreverències, que en l'hort del senyor rector, esbojarrats xerrotejen.

Altrement tot calla. Passen alguns vianants amb gran lentitut i mesura: ara Mossen Gil, l'ombrela sota el braç, el bonet gairellat, el brebiari als dits; ara dos minyonetes, portadores de superbes hortensies per a l'altar del Sagrat Cor; ara unes velles devotes enmantallinades, tots, fins unes veïnes, que sortides del carrer de mar venen a omplenar cantis a la font, semblen temeroses de trencar l'encís de aquesta hora silenciosa.

I l'encís plana al voltant, i ens mig clou les papelles, i ens encondorm mentre l'aire lleument, lleument insinua:

«Fou un temps en que el palau de gòtics finesstrals, de magestuosa portalada, era ben digne dels seus reials posseïdors: s'alsava a un costat la torre d'homenatge, el pati central era voltat d'una escaient galeria del més pur gòtic català.

¡ Oh el bon temps aquell per Torroella !

En ocasions s'agombolava el poble en l'avinguda: davant del poble anava el concell, davant del concell, el porrer: lluí a aquest la porra d'argent; aquells, la honrosa gremalla.

Passava un núvol brillant, entre refrec de seda, reflexes de llum en les celades, en les metàliques armadures; onejaven entre cimeres els penons sagnants del regne.

La multitud borratxa de sensacions, s'agitava en una extremitat d'entusiasme.»

Quant l'encant deixa d'oprimir-nos, el passeig guarda encara una emoció de reialesa, de grandiositat, de misticisme. Al fons i a la dreta la casa rectoral, tota blanca, coronada amb sa renglera de figarasses cada una en son gerro, mostra els seus arcs on les parres s'engarlinden; al centre el temple esbelt, d'elevats finestrals, alternats amb contreforts i amb gargoles esgarrioses, parla d'una esplèndida pietat pretèrita; al altre costat, l'antic palau rememora una anyorada grandesa; i al bell fons, el castell de Montgrí, redressa altiu sa testa venerable.

Antigament, donaven més varietat a la perspectiva el pou del glaç i l'immens quarter que s'estenia de llarc a llarc al costat dret de la via.

Aquesta té encara unes hores d'animació quant la sortida de la missa dels cansats i dels distingits fa possible un simulacre d'acció de gran ciutat en el passeig de l'Església.

Ens calia haver notat que a ma dreta, entrant al passeig una gentil capelleta guarda una antiga Verge voltada d'àngels.

Aquesta era altre temps colocada sobre el portal de mar. Els veïns de la barriada tancaven la porta al toc d'oració, encenien una petita llantia i resaven devotament el Rosari. La Verge te que anyorar avui la veneració de que era objecta.

Si el carrer de Sta. Caterina tanca una típica emoció popular, el passeig senyorial de l'Església guarda encara una emoció de reialesa, de grandiositat i de misticisme.

P. BLASI.

ALS AMICS DE LA "SECCIÓ SPORTIVA" DEL ATENEU

Per fi, joves amics, companys volguts, heu donat un pas de veritable transcendència. Per fi vos heu aplegat per a desenvolupar els vostres ardors juvenils, les vostres energies, dedicant-vos al cultiu del sport, que té ja avui una influència decisiva en el manteniment del vigor propi de la joventut.

Hi hagué un moment, en que la vida intel·lectual absorbia per complert les energies humanes, que's menyspreuava el desenrotlló físic conreuat pel mit-

já del exercici corporal. D'aquesta norma esdevingué un fet amb caràcter fatal, la disminució de energies corporals, i un marcat decadentisme físic.

I l'humanitat tingué que rectificar, i l'humanitat buscà el mitjà del sport, i solemnement promulgà la cultura física, com a remei efficacíssim per a salvar a l'humanitat d'aquell, diguem-ne *romanticisme*.

Des deleshores les modernes orientacions, al promulgar la necessitat del sport, del exercici corporal, resucitaren normes dels antics pobles, sobre tot del poble grec, que pel mitjà d'una vigorosa constitució física s'havia constituït en una rassa superior, constitució física que havia tingut necessàriament una gran influència en la vigorosa concepció intel·lectual i artística d'aquell poble, d'un gran refinament esperitual. I veus aquí com en el segle XX, l'humanitat, ja trepitjant una via segura, renovella amb més esplendor que mai, aquella sentència d'un profund sentit cristià, que perdurará immortalment i que resumeix l'ideal del home: *mens sana, in corpore sano*.

Penseu també, joves amics, companys volguts, que avui més que mai necessitem de l'sport, que avui més que mai es l'sport un gran element de la cultura moderna. No sols contribueix a enfortir el cos, que d'aquesta fàcil se predisposa al treball intens, sinó que també es un contrapès als desbordaments passionals i es alhora un mur de contenció dels instints perversos i dels divertiments que afebleixen cos i ànima.

Penseu, joves amics, companys volguts, que sempre que treballem pel foment del sport, treballem pel bé de Torroella, que ara més que mai necessita d'una joventut ardida, d'una joventut vigorosa, d'una joventut sana; car sols una perfecta disposició corporal i psíquica, pot triomfar en la lluita que's prepara, en la lluita en que s'ha de restaurar totes i cada una de les coses de Torroella, totes i cada una de les nostres coses.

No defalliu companys volguts, joves amics. Amb paciència, amb voluntat constant, arribareu a terme. Mala seria la vostra decisió per a fer sport, que es fortaleça, si ja en els primers passos, se donguessiu per vençuts. No tot se pot fer en un dia; pedra sobre pedra s'ha d'anar aixecant l'edifici de la patria.

No defalliu en el vostre propòsit; sigueu constants. Si ho feu aixís, demà quan tingueu totes les coses preparades i quan la vostra joventut, desbordant-se en el joc escampi energies per tots cantons, aleshores en mig del exercici, es quan sentireu una gran potència, es quan sentireu que naix en vosaltres una nova personalitat.

I mentrestant s'anirà alçant en l'horitzó, vestida d'or i de porpra, l'aubada esplendent de la Torroella nova.

MARCEL TORROELLA

• E E O S •

ABAJO las armas! es el títol de l'hermosa obra que fa vinticin anys va publicar la Baronesa de Suttner (una austríaca) i que fou llorejada amb el premi Nobel de la pau en 1905. L'horror tant viu, al descriure les escenes de la guerra, fa que tothom qui llegeix aquesta obra aborreixi de tal manera aquest crim internacional, que nosaltres ferms pacifistes, voldríem que ningú deixés de coneixer-la, i are mes que mai doncs la actual guerra europea, que ja comença a fer fàstic, hauria de donar motiu a tots per a convertir-nos en veritables pacifistes i per a cridar: ¡ Guerra a la guerra !

* * *

FUGINT del lloc on predomina el vici, el vici del joc que's el que corromp més fonament l'austeritat de l'home. Com una au-cellada que cerca el lloc reposat per a deixar-si caure després d'una llarga volada, les vetlles dels diumenges nos acoblem alguns caracteriçats ateneistes i fem cap a la xocolateria de la simpática Angeleta.

Allí en Viñas, en Capellá, en Castells, en Lloret, en Rubau, en Playa i en Fontquerna (que ja hi té el seu recó predilecte) formem la penya dels inseparables, lligats pels sentiments unànims de nostres ideals.

Passem l'estona tot fent comentaris a la nostra obra, explanant cada hù nous projectes i noves idees a desenrotllar.

¡ Oh establiment quiet i reposat ! Ja't guardarem un capítol en el llibre futur de la nostra joventut..... joventut que passa..... tot prenent xocolata amb melindros.

* * *

NOSTRES simpàtiques castanyeres son veritables heroïnes d'aquestes vetlles tardorals.

Embaixadores de la tardor, tenen per rite anunciar sa arribada aixecant grans fogueres a Forà Portal, sota unes soperbes torradores.

Arrelen en una cantonada pels voltants de Sta. Teresa; i fins que San Andreu no es arri-vat, les castanyeres zeloses del seu ministeri aguanten un dia i altre dia totes les inclemencies i totes les ingratituds del temps. "La Toua" de nissaga castanyera; doncs ja la seva reba-sabia anava amb un borriquet a cercar casta-nyes a Girona, te parada al cantó de Can Trill; la «Rita Chua», joveneta i gentil al costat de Can Nassi.

Les castanyeres son figures decoratives con-

tractades per la Comissió d'ornat públic, per a trencar la monotonia de nostres carrers solita-ris; aixís alivien nostres rurals tristeses, recor-dant-nos la ciutat llunyana. I com s'ha sabut que en la gran ciutat solen congeniar municipals i castanyeres, també nostre cipal den Cruañias, departeix amigablement amb la To-na, consolant-se de la fatalitat que'ls obliga a romandre en les vies desertes durant aquestes interminables vetlles tardorals.

■ ■ ■ ■ ■

AURES DE LLEVANT

Versos de Joan Draper

Per els que estimém el mar; per els que havem rigut amb ses rialles, quan el lleveig o el garbí ri-cen la seva cabellera i havém sentit paúra dels seus brams esgarrafosos, quan se desboca sota el fuet de les llevantades; per els que tenim la faç torrada per el sol que fa d'or la sorra de les platjes; per els que patim anyorança de les nostres Viles i, en els som-nis d'or, les veiem tal com un mocadoret blanc que voleia fent-nos adeu o a reveure; per a nosaltres, AURES DE LLEVANT, ve a ser com un fill nostre.

Tots sentim lo que en els versos diu en Joan Dra-per i, si sabessim cantar, ho hauríem cantat mil voltes. Per aixó, ell, — en daurada gabia, un orb ocell — rossinyol levantí, refila aixís per a nosaltres i en nòm nostre:

*Canto aquestes Viles qui son un estol
de noies gentils i bones de mena.*

*Riuen a l'istiu com un picarol
i a l'hivern son tristes com la lluna plena*

La ciutat és com una meretriu.

Com una mare son les nostres viles.

I després, canta el mar d'aquesta faisó:

*No sols el teu imperi mena el ritma
sino que ell i la llum se'l mig-partai-xen.*

*La teva llum ! Ara mateix obiro
l'esclat del seu triomf apoteósic:*

*el sol es un torrent de foc i, al caure
sobre de l'aiga, apar que hi cascadegi
innúmeres lluernes blau-verdoses
amb espurnes de llamp per llumenetes.*

No diriau que els versos son espills on el mar i les viles se mirallen i la llum, al jugar-hi, fa miro-tetes i ens fa riure els ulls ?

Talment sembla que en els versos hi picarolegi una música o una rialla i és que en Joan Draper ens diu, pel mitjà dels seus versos, el seu content de

viure, éll que jo crec que per ulls en deu tenir una de rialla i, a través de ella, tot ho veu alegre i tot ho veu bonic.

Sabeu com me l'imagino jo, an en Joan Draper?

Es en l'hora tranquil·la de la posta; el sol es foc i tot ho incendia; les barques tornen cançonament, portades per el garbí qui les mena vers la platja que les espera amb els braços oberts de bat a bat; damunt la sorra, cremanta del bes del sol, una dòna descalça s'aixeca de puntetes mirant de fit una barca qui encar és en llunyania, i en l'altra entre sos braços un infant mig nú de carns roiges i rulls daurats. En Joan Draper, dret dalt de una roca i de cara al mar, estreny en sos braços una lira i, pulsant-la amorosament, canta, acompanyat de l'oneig, els versos immortals:

Si el mon ja es tan formós, Senyor, si es mira...

aquets versos que ell escriuria, si no fossin ja fruit del Mestre Maragall.

Veus-aquí com el veig jo an en Joan Draper, el enamorat del mon, del mar, del cel, del sol, de l'aire.

Els que estimem el mar, els que sentim anyorança de les nostres viles, t'adresem una abraçada, amic cantaire llevantí!

AURES DE LLEVANT ha sigut curiosament imprés en els tallers de càn Altés i la portada, obra de l'altre amic en Lluís Girona, es clara com el mar i alegre com les nostres viles.

FRANCISCO SERRATS

UN EXEMPLE I UNA LLIÇÓ

La qüestió de les Escoles, que tant justament preocupa a la sana opinió de Torroellà, i que tantes dificultats presenta per la seva resolució a casa nostra, es un problema general de la majoria dels municipis de la nostra terra, degut a dos causes ben significades: l'una es la misèria i el raquitisme en que viuen les hisendes locals; que lluny de veure's favorescudes per les mides legislatives del govern de l'Estat Espanyol, se veuen afligides per una munició d'augment cada vegada mes nombrosos i pesats, con si l'Estat — que tindria que ser pel municipi un pare i un protector — se complagués en xuclar gran part dels seus possibles, actuant de parastre desnaturalitzat.

L'altre causa origen de la dificultat en la resolució dels grans problemes municipals, es filla de la peculiar idiosincràcia del Govern central, que viu a base d'un artifici absolut i plé de les concupiscències de la política centralista que 'ns governa.

Aquest Estat, ha elaborat, es cert, una llei per a afavorir l'edificació Escolar, pró també es cert, que a tal llei esdevé de tot punt il·lusoria; en primer ter-

me perque les exigències que té son de tal monta i de tal naturalesa, que impossibiliten als Ajuntament a tenir-les en compte, sobre tot per les traves que suposen i per lo molt que retrassen i encareixen les obres de construcció; i en segón terme la llei d'edificació Escolar es il·lusoria, perque les subvencions que l'Estat ofereix son difícils d'obtenir, per no dir impossibles, car s'ha de tenir present que'n el pressupost general, se consigna una quantitat ridícula, vergonyosa per lo esquifida, que impideix la possibilitat d'acudir al Estat per la solució de aquest problema.

El que conegui, sols sigui per la superfície, la manera de ser i la falàcia de la nostra organització econòmica, no l'hi estranyará gens ni mica l'inutilitat de l'acció del Estat, perque aquesta insuficiència está unánimament reconeguda per tothom que tingui una mitjana visió de les coses.

Solament una intituició filla d'un gran sentit de la realitat i amarada d'un intens patriotisme, pot obrar el miracle de la regeneració econòmica municipal.

Per sort nostra la Mancomunitat de Catalunya, la gloriosa esperança de la nostra vida futura, s'ha preocupat d'aquest aspecte, hi ella ha creat la Caixa comunal de Crèdit per fer préstams als Ajuntaments, per a que aquests tinguin medis per a subvenir a les seves grans necessitats. Degut emprò, a la gran revolució econòmica actual, provocada per el conflicte europeu, la Mancomunitat com ja varem indicar una vegada, no ha pogut posar la Caixa projectada en funcionament; sinó Torroella haguera tingut una solució ràpida i satisfactoria al problema de la construcció de les Escoles.

L'insuficiència, l'incapacitat del Govern central, força an els Ajuntaments a reduir-se doncs, la pobresa de medis de que disposen. Aixó es lo que passa actualment a Torroella i a tots els municipis que han de resoldre aquests problemes.

El bon sentit dels directors, i un sá criteri i un gran patriotisme de l'opinió, son en conseqüència els factors principals, indispensables, per a atendre a les necessitats que's presentin. Fora d'aixó, sense l'esperit col·lectiu de sacrifici, se fá gairebé impossible portar a cap millores públiques d'aquesta naturalesa.

Un poble del districte de Torroella acaba de donar-nos un alt exemple d'amor a les seves coses, d'un gran afany de millorament.

Aquest poble es *Serinyà*, que té igual que Torroella el problema de les Escoles Públiques per a resoldre. Lo que ha fet el poble de *Serinyà* es mereixedor d'un entusiasmista, d'un sincer elogi.

Mancat de recursos externs, s'ha vist abandonat a les seves soles forces. Pró ell impulsat per un anhel molt noble, dirigit per les seves digníssimes Autoritats, actives per la seva joventut i coratjoses pel seu patriotisme, ha ofert el concurs més desin-

teressat per l'obra comú. Les Escoles Públiques de *Serinyà* tenen posada la primera pedra; aquesta es l'obra de tots, i ens diuen que'n el dia de la festa que celebraren, vessaba dels llavis i del cor de tots els veïns una joia molt pura i molt intensa.

Ara tothom treballarà per a donar-li terme. Esclatarán rialles d'alegria mentres duri el treball, que agermanarà més i més a tots els *serinyanencs*; entre el tragí dels carros que van i venen, hi haurà una abundosa florida de patriotisme; i el dia en que la obra sigui acabada, el poble de *Serinyà* s'haurà consagrat com un gran poble.

¿I mentrestant a Torroella, qué farém? Si se presenta l'ocasió per a demostrar el desinterés dels torroellencs, sabrém imitar l'exemple que'ns dona un poble com *Serinyà*? ¿Sabrém nosaltres aprofitar una lliçó tant profitosa?

No volem sembrar pessimismes... Prò si no fós semblant la conducta de Torroella, *tindriem que sentir tots, vergonya de nosaltres mateixos.*

NOTICIES

Ajuntament.—*Sessió de 2.ª convocatoria del 11 novembre.*—Presideix l'Alcalde Sr. Simón i assisteixen els Regidors senyors Sala, Elias, Garcia, Mundet, Clotas, Roense i Galí.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Se concedeix permis a Donya Josefa Radressa Barrera per a practicar obras de reforma a la casa de sa propietat del carrer de Girona i fatxada del carrer del Roser, amb arreglo al planol i demés condicions generals establertes.

S'acorda quedar enterat de la compte del Dipositari del Ajuntament referent als ingressos i pagos practicats en el mes d'Octubre últim important 4750 ptes. i 4371'23 ptes, respectivament.

S'aprova una compte del metje Sr. Pujol de 50 ptes. per el reconeixament de vint moços del reemplaç actual i revises anteriors, i un altre de D.ª Julia Simón de 6 ptes. per l'arreglo dels vestits dels Gegants.

S'acorda la compra an el fuster de Girona Mamel Quer de deu taules bipersonals de melis medida oficial per el preu de 22 ptes. una posades a la estació de Girona i destinades a les Escoles Nacionals d'aquesta vila.

S'acorda pagar els gastos dels dinars dels Presidents de les Meses Electorals, adjunts i empleats Municipals en les eleccions que tindrán lloc diumenge vinent.

L'alcalde diu que segons noticies de caràcter particular l'expedient instruit per la Guarda Civil per declarar Cuartel provisional les dos cases

que habiten, ha sigut remés a Madrit amb informe del Sr. Tinent Coronel, jefe de la provincia demanant la supresió del puesto per no haber-se pogut cumplir els requisits exigits en el Reglament, després de deliberar sobre l'assumpte s'acorda facultar al President per a que se dirigeixin en nom de l'Ajuntament a totes les persones que conceptin puguin tenir influencia en el Ministeri de la Governació, demanant-los-hi l'apoi per lograr que el Ministre no aprobi la supresió.

Les eleccions.—Aquest any s'han celebrat les eleccions sense la febre que solia acompanyar aquest acte en altres ocasions.

Sois una fulla publicada pels republicans i les reunions per a la presentació de candidats donaren fé del moviment electoral.

Durant el mati foren relativament pocs els electors que acudiren a les urnes, especialment en el districte segón. A la tarda s'anà animant la votació que fou en definitiva d'unes tres quartes parts del cens.

L'elecció transcorrege sense cap incident desagradable, donant-se una nova prova de l'equilibri de la nostra gent.

De l'escrutini resultaren elegits,

- D. Eduard Viñas
- D. Lluís Matas
- D. Genís Frou
- D. Narcís Creixell
- D. Joan Barnés

resultant un empat entre els candidats D. Martí Masó i D. Genís Hereu, que tingueren 113 vots cada un.

Obtingué doncs la majoria la candidatura independent que formaven els quatre primers i per minoria dos candidats republicans.

Al felicitar a tots els elegits, exposem nostre esperansa de que en l'hora oportuna sabrán encaminar la seva actuació pel camí de l'exit i de la prosperitat de la vila que ha depositat en ells la seva confiança.

Una visita de gran interés.—Sabedor el Sindicat Agrícol de Torroella de que el Director General d'Agricultura, Monts i Dunes, tenia que traslladar-se a Girona per a inaugurar el Museu de Patologia Vegetal creat per la Comissió Provincial de Foment, se dirigí a n'aquesta entitat invitant al Director General, a visitar la nostra comarca, per ésser aquesta una de les més importants de la Provincia, desde el punt de vista agrícol, i mes encar si es té en compte que en ella se troba la part mes interessant de les Dunes del NE., d'Espanya.

Nostre amic D. Lluís de Llobet que forma part del Concell de Foment i de la Comissió organitzadora de les festes d'Inauguració feu seva la volun-

tat, logrant que's decidís la realització de la visita si les exigències polítiques i les ocupacions del Director General D. Carles Castel permetien que passés dos dies a Girona.

Desitjaríem que devingués realitat la promesa que podria ésser beneficiosa per a nostres interessos agrícols.

Felicitem al Sindicat Agrícol i en especialment al il·lustrat conceller D. Lluís de Llobet que tant amor demostra per la nostra terra.

Del servei militar.—Ha acabat el servei militar com a soldat de quota nostre bon amic en Narcís Plaja, i l'ha comensat amb el mateix caràcter l'afenista en Josep Rubau.

La festa de Sta. Caterina.—Dimecres pròxim se celebrarà la festa de Santa Caterina, amb ofici solemne a l'hermita del Montgrí, sardanes, i a la nit, ball al Saló Goll, per la orquestra Montgrins.

Defunció.—Victima de llarga enfermetat, ha deixat d'éxistir, als 17 anys, na Angela Salis i Coll germana de nostre amic i consoci en Francesc Salis. Acompanyem a la família en son dolor.

El gremi de fusters.—Els fusters de la vila han tingut varies reunions en l'Ateneu Montgrí per a agremiar-se i defensar mutuament els seus interessos.

La bandera.—Fem avinent als nostres llegidors que hem rebut la bandera catalana del Ateneu. Es de grans dimensions, de llaneta i ha sigut confeccionada per l'important fabrica de banderes de Barcelona Fills de B. Castells.

En el número pròxim senyalarém el dia de la inauguració.

La fira de Sant Andreu.—El dia 30 se celebrarà la anyal fira de Sant Andreu que es la mes important d'aquesta vila i una de les principals de la comarca.

La cullita de les olives.—Se'ns diu que aquest any la cullita de les olives se presenta relativament bé si es te en compte el pobre rendiment que solen donar nostres olivars d'un any en aquesta part.

Serps de respecte.—Alguns terrassans han vist prop de la vinya dita del Sr. Benito una serp de tamany desmesurat.

Secció d' Sport.—S'ha constituït en l'Ateneu una seccióportiva.

Se fan diligències per a arrendar un camp de sport en un lloc no molt apart de la vila. S'agradiria molt als propietaris que posseïnt un camp en condicions, vulguessin presentar proposició d'arrendament.

ULLÀ

De Eleccions. A Ullà les eleccions foren bastant renyides. Sortiren elegits en Joaquin Va-

lentí i en Jaume Esteva per 65 vots i en Josep Solà per minoria, amb 27 vots.

VERGES

Després d'una empenyadíssima lluita que feu necessari augmentar la forsa de la Guardia Civil, les eleccions transcorregueren sense cap incident greu. Durant tot el dia els partidaris mes fermes d'una i altra candidatura no tingueren un moment de repós.

L'escrutini donà el resultat següent:

Joan Ribas, 146 vots; Mateu Masó, 146; Enric Bartrina, 146; Pere Batlle, 121 vots; Pere Torres, 121 vots; Ramón Olivé 120 vots.

Com que devien cubrir-se quatre vacans, resultaran elegits per majoria els primers, i queda per resoldre l'empat entre els senyors Batlle i Torres.

Suscripció per la bandera de l'«Ateneu»

ÚLTIMA LLISTA	Pessetes
SUMA ANTERIOR	62'25
Felip Ramió Carbó	2'00
M. C.	0'50
Joan Tauler	1'50
SUMA TOTAL.	65'25

MERCAT DE TORROELLA

CELEBRAT EL DIA 15 NOVEMBRE 1915

Blat	de 20 a 22 ptes. quartera
Civada.	de 9'50 a 10 « «
Ordi	de 9 a 10'00 « «
Faves	de 14'50 a 15'00 « «
Esparcet	de 14'00 a 15'00 « «
Favó	de 15 a 16'00 « «
Besses.	de 15'50 a 16 « «
Mongetes	de 35 a 36 « «
Mill	de 15'00 a 16 « «
Bestiar porquí	de 18'00 a 22'00 « un
Oli	de 16'00 a 16'50 « el mallal
Ous	de 2'00 a 2'15 « dotzena
Gallines	de 8'00 a 10'00 « parell
Pollastres	de 3'50 a 5'00 « «
Anecs	de 4'00 a 6'00 « «
Cunills.	de 2'50 a 4'00 « «
Oques	de 5'00 a 7'00 « una
Patates.	de 4'50 a 5'00 « quintá
Aufals	de 4'00 a 4'50 « «
Tocinos grassus.	de 14'00 a 00'00 « arroba

EQUIVALENCIES: La quartera equival a 80 litres; la càrrega (pes) a 120 kilos; el quintá, a 40 kilos; l'arroba a 40 kilos; el mallal d'oli, a 11'200 kilos o 12'40 litres. El mallal de ví, 15'48 litres.

Imp. de P. Ribas. — Palafrugell. — Teléfon 362
Representant a Torroella: D. Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí 36

ATENEU MONTGRÍ

DIUMENGE 21 NOVEMBRE

XVII VETLLADA ÍNTIMA PER LA SECCIÓ DRAMÀTICA
AMB LA COLABORACIÓ DE L' ORQUESTRA
MONTGRINS I LES NOTABLES ACTRIUS

GERMANES BOIX

PROGRAMA

I Sinfonia per la orquestra.

II El monólec castellà, recitat per la senyoreta Boix

LO QUE ES LA VOCACIÓN

III Representació de l'hermosa comedia en 2 actes i en prosa, original de don Pompeu Creuher

≡ FLORS Y VIOLES ≡

REPARTIMENT: Teresa, *Srta. Boix (R.)*; Antonia, *Srta. Boix (N.)*
D. Joaquím, *Sr. Vert*; D. Josep, *Sr. Lloret*; Ramón, *Sr. Castells*; Don Joan, *Sr. Capellà*; Rafel, *Sr. Plaja*; Un nen, *A. Rigau*; Apuntador, *A. Geli*

IV Acabarà la vetllada amb el xispeijant sainet de don Santiago Rusiñol

:: LA LEPRA ::

interpretat per les senyoretes *Boix* i els senyors *Rubau, Castells, Vert, Rosell, Ferrer, Casellas, Plaja, Capellà, Matas, Bou, Vert (P.), i Solés.*

A LES 9 EN PUNT

PREUS:

Entrada i Butaca	75 cts.
Entrada General	40 "
Mitja Entrada	20 "

NOTES: La vetllada se donarà al Teatre Jou. Els socis i famílies tenen entrada gratuïta. Solament els que vulguin butaca tenen d' abonar 15 cèntims per cada una. Les butaques estaràn en poder del cobrador del Ateneu, fins a les 7 del vespre; passada aquesta hora se posaràn a la venda pública.